

Een bedding geven aan wat betekenis heeft

Geliefd mens,

Laatst vertelde iemand me over *The Crying Stone*. Het is een monument in Ierland dat voor het verdriet staat dat mensen voelden, toen familieleden naar Amerika vertrokken om daar een beter bestaan te zoeken. Het geeft aandacht aan dubbel verdriet: van de mensen die gingen én van de mensen die achterbleven. Vaak wisten zij dat ze elkaar waarschijnlijk nooit meer zouden zien. Het kunstwerk verbeeldt gemis, ontworteling, liefde en afscheid.

In *De Ontmoeting* van mei 2026¹ zien we hoe in het gezin van Ameike wordt gesproken over de vraag hoe je kunt stilstaan bij wat ertoe doet. Hoe geef je bijvoorbeeld aandacht aan het afscheid nemen van je werk en aan de schok die dat kan geven? Aan het halen van je propedeuse? Aan het besluit om te stoppen met voetballen op hoog niveau? Hoe geef je ruimte aan rouw, vreugde, afscheid en een nieuw begin? Rituelen kunnen daarbij helpen.

Bij het leven van je geloof hoort ook iets wat je kunt doen en ervaren. Geloof leeft niet alleen in je hoofd, in woorden of gedachten. Geloof, verlangen, liefde, twijfel, dankbaarheid en verzoening zoeken een vorm. Ze mogen ook zichtbaar en voelbaar in je lichaam worden in een gebaar, een handeling, een plek of een moment. Iets waardoor je even kunt stilstaan en kunt voelen: dit is belangrijk.

Symbolen spelen daarin een belangrijke rol. Als je iemand een kus geeft, kan die kus veel betekenen: een begroeting, een felicitatie, troost, passie, bezegeling en zelfs verraad. De ene kus is de andere niet. Een symbool heeft dus niet maar één betekenis. Iedereen kan er iets anders in zien of voelen. Juist daarin ligt de kracht ervan. Iets uit het dagelijks leven zoals een ring, een schaal, brood, water of een steentje² kan een andere betekenis krijgen en ons verbinden met een diepere laag. Het verwijst dan naar iets wat je niet direct kunt zien, maar wel kunt voelen of herkennen.

In een druk, verwarrend en soms moeilijk te begrijpen leven hebben we momenten nodig om stil te staan en bewust te voelen wat er gebeurt. Dat geldt voor ingrijpende ervaringen maar ook wanneer dromen uitkomen. We hebben vluchtheuvels nodig: plekken of momenten waarop we even mogen afstappen. Om adem te halen voordat we verdergaan. Om te voelen wat er in ons leeft. Om emoties niet weg te duwen maar ze betekenis te geven. Een ritueel kan helpen om je daarvoor open te stellen. Het geeft vorm aan wat je meemaakt, ook als je nog niet weet hoe je ermee verder moet. En ook als bijvoorbeeld verzoening nog ver weg voelt.

Een ritueel hoeft niet altijd van jezelf te zijn om je toch te raken. Ook als het ritueel van een ander is, kan het over jou gaan. Zoals *The Crying Stone* niet alleen gaat over Ierse emigratie, maar ook over afscheid dat je zelf hebt meegemaakt. Een huilende steen: harder en zachter kan symboliek bijna niet zijn.

Naast de kruispunten van geboorte en sterven, van liefde en belofte, zijn er talloze andere momenten die ons uitnodigen om stil te staan. Een overgang, een verlies, een keuze, een nieuwe fase. Een verlangen dat verandert of een verhaal dat afgesloten mag worden. Dat markeren vraagt tijd, aandacht en soms ook verbeelding. Een ritueel kan daarvoor een bedding zijn. Het maakt ruimte voor wat nog schuurt, voor wat dankbaar stemt, voor wat losgelaten mag worden en voor een nieuw begin.

Wat speelt er nu in uw of jouw leven waar je een ritueel voor zou willen hebben? Hoe zou zo'n ritueel eruitzien? En is er iets in de gemeenschap dat juist nu vraagt om aandacht, symboliek en een moment van stilstaan? Ik hoop dat deze vragen mooie en verdiepende gesprekken op gang zullen brengen.

Met mijn hartelijke groet, graag uw zuster
Nanda Ziere

We gedenken en danken hen die ons voorgingen.

¹ apostolischgenootschap.nl/ontmoetingmei26

² apostolischgenootschap.nl/brochures